

Autor: Greg Johnson

Adolf Hitler se narodil 20. dubna 1889. Každoročně kolem dvacátého dubna zažívají nacionalistické weby nevyhnutelnou vzrušenou debatu o Hitlerovi a jeho odkazu. Debatující se zpravidla shluknou kolem dvou pozic, které lze zjednodušeně popsat jako: „Hitler je problém“ a „Hitler je řešení.“

Označit Hitlera za problém fakticky znamená odmítnout nepřijatelné břemeno viny za spoluúčast. Hitler se stal bezkonkurenčně nejvíce nenáviděnou postavou celé naší požidovštělé kultury. Návist k Hitlerovi popravdě zůstala posledním morálním hodnocením schvalovaným i moderními morálními relativisty. Máme povolen jediný pevný morální bod: Hitlera coby ztělesněné zlo, kdy všechna menší zla jsou zly proto, že jsou „jako Hitler“ – což v konečném důsledku znamená, že všichni běloši jsou zlí kvůli své spřízněnosti s Hitlerem.

Argument „shodme to na Hitlera“ vypadá asi takto: Kdyby Adolf Hitler nevyvolal 2. světovou válku, nevyvraždil šest milionů Židů a nepokusil se ovládnout celý svět, bělošský nacionalismus by požíval dobrého jména a dost možná i dosáhl hmatatelných politických výsledků. K diskreditaci rasového realismu, eugeniky, striktní imigrační politiky i nacionalismu v očích bělochů na celém světě došlo kvůli Hitlerovi. Má-li tedy bělošský nacionalismus mít sebemenší šanci změnit svět, musíme rituálně odsoudit a zavrhnout Hitlera a všechno, za co se stavěl – spolu s jeho moderními následovníky.

Považuji tento argument jak za morálně opovrženímhodný, tak i politicky naivní.

Opovrženímhodný, jelikož jde v jádru o pokus podbízet se našim nepřátelům a zavděčit se zabeďněncům a hlupákům obětováním věrného Evropana. A nebudme na omylu: Adolf Hitler byl bez ohledu na své nedostatky věrným bělochem, který bojoval a zemřel nejen za Německo, ale i za celou naši rasu.

Obviňování Hitlera je morálně odpudivé i proto, že snímá vinu z celé řady zloduchů – skutečných architektů zkázy naší rasy: otrokářů a plantážníků, kteří přivezli černochoy do Ameriky, železničních magnátů a ostatních plutokratů, kteří na tento kontinent přivedli Orientálce, kapitalistických zrádců ničících bílou dělnickou a střední třídu dovozem barevné pracovní síly (legální či ilegální) a *outsourcingem* amerických pracovních míst do Třetího světa, rovnostářů, kteří neváhali prolít proudy bělošské krve za morální a politickou rovnost barevných – a pochopitelně každého politika ve službách výše vyjmenovaných.

Vina musí padnout také na organizovanou židovskou komunitu, která využila své kontroly nad zábavními a zpravodajskými médii, akademickými institucemi a profesionálními organizacemi – spolu se svým nesmírným bohatstvím – k degradaci všech aspektů americké politiky, podnikání a kultury, vytvoření a podpoře multikulturalismu, masové imigrace barevných, rasového míšení, rasové integrace a toxické kultury bělošské sebenenávisti a agresivity barevných.

Svalování viny Hitlera je také politicky naivní. Naše rasa se nevydala na cestu do záhuby v momentě zvolení Hitlera německým kancléřem v roce 1933. Problém se datuje mnohem hlouběji do minulosti, ale skutečný obrat se odehrál v 80. letech 19. století imigrací milionů východoevropských Židů do USA, tedy země jednoduše politicky a kulturně neschopné uvědomit si a pochopit rozsah hrozby, kterou to představovalo. Do roku 1917 nabyla organizovaná židovská komunita – operující prostřednictvím kliky soustředěné kolem Woodrowa Wilsona – dostatečné moci, aby vmanipulovala Spojené státy do 1. světové války jako *quid pro quo* za Britským impériem příslibemou Balfourovu deklaraci, která vydláždila cestu ke vzniku státu Izrael.

Když masy Židů dorazily do Ameriky, našly tu povětšinou nevinné a důvěřivé lidi a jen ty nejchatrnější bariéry svého vzestupu k moci a bohatství. Jakou vděčnost projevila židovská komunita k Americe a jejímu lidu? Jakmile k tomu měla dost moci, vyměnila životy 116 000 synů oněch důvěřivých Američanů, spolu s utrpením 205 tisíc raněných – některých z nich nevýslovně – mladých mužů, duševními traumaty deseti milionů vojáků a jejich milovaných, ztracenými roky deseti milionů vojáků a všech těch, kteří pracovali v zázemí a nespočetnými miliony Evropanů, kteří trpěli a umírali kvůli prodloužení války, způsobenému americkým zapojením – jen aby od Britů získala příslib, umožňující Židům vyhnat z Palestiny Araby a založit si tam svůj vlastní stát.

Šlo o klíčový moment světových dějin: Bílí Američané ztratili kontrolu nad svým osudem ve prospěch Židů, a od té doby jsou Židé schopní využívat své hegemonické moci nad Spojenými státy k ovládnutí osudu bílých národů po celém světě a nasměrování stále většího počtu z nich do záhuby.

Jistě, jejich kontrola nebyla absolutní. Roku 1924 prosadili bílí Američané zákon omezující imigraci. Ale v roce 1941 se Židům a jejich spojencům podařilo zapojit Ameriku do další světové války, v 50. a 60. letech zformovali, financovali a ovládali hnutí za občanská práva – a v roce 1965, po více než 40 letech lobbyingu, sehráli Židé klíčovou roli při otevření amerických hranic barevné záplavě.

Kdyby se Hitler nikdy nestal německým kancléřem a i kdyby nikdy nedošlo ke 2. světové válce, Židé by nepřestali prosazovat otevřené hranice; nepřestali by propagovat multikulturalismus, feminismus a obecnou společenskou dekadenci; nepřestali by šířit pseudovědecké popírání existence ras, rasové rovnostářství a integraci; neustali by v ovlivňování našeho politického systému ke službě židovským zájmům na úkor zájmů amerických. A jak to můžu vědět? Protože všechno popsání dělali už dlouho předtím, než se Hitler dostal k moci.

Židé vytvářejí podmínky vedoucí ke genocidě bílé rasy. Nečiní tak v „sebeobraně“ proti Hitlerově agresi, jelikož stejně jednali, už když byl Hitler řadovým vojínem v zákopech 1. světové války. Ve skutečnosti by se dalo veškeré Hitlerovo jednání označit za sebeobranu vůči židovské agresi – stejné židovské agresi, jaké čelíme v mnohem zostřenější podobě i dnes.

Zastánci pozice „shodit vinu na Hitlera“ se dopouští i argumentačního klamu, kterému říkám „jedna maličkost“. Z argumentace některých lidí by člověk nabyl dojmu, že Adolf Hitler představuje jedinou překážku na cestě k našemu vítězství. Kdyby se tak jenom držel štetce, všichni bychom dnes žili v Bílé republice. Dějiny jsou však souhrnným výsledkem miliard vzájemně působících kauzalit a proto se šance, že „jedné maličkosti“ lze připsat zodpovědnost za jakýkoliv rozsáhlý historický jev – pozitivní či negativní – jeví jako mizivá.

Za vynikající příklad tohoto argumentačního klamu nám může posloužit v pravicových kruzích populární podvržený citát, připisovaný Benjaminu Franklinovi. Podlé této legendy prohlásil Franklin, že Amerika musí od prvopočátku vyloučit Židy, jinak tato maličkost rozloží celý, jinak dokonalý, kulturní a politický systém. Přitažlivost tohoto stylu myšlení spočívá především ve zdánlivé schopnosti značně zjednodušit složité otázky, díky čemuž se nemusíme zamýšlet nad širšími, hlubšími a systematictějšími problémy, jejichž kořeny lze vystopovat i k nám samým.

Svalování viny na Hitlera tak není ničím jiným než jen další podobou sebeobviňování za náš pokračující rasový úpadek. Odvrací pozornost od skutečných pachatelů – bílých zrádců i cizích elementů – a nahrazuje spravedlivé rozhořčení na naše nepřátele demoralizujícím sebeobviňováním a pochybnostmi. Rozhořčení vede k činu, pochybování o sobě samém k pasivitě, a tak může náš pochod do zapomnění nerušeně pokračovat.

Bělošští nacionalisté, kteří považují Hitlera za břemeno pro naše hnutí, si musejí uvědomit, že jeho rituální odsouzení u příležitosti jeho narozenin ničemu neposlouží. Hitler je mrtvý, a tak mu nelze ublížit – a oni zůstávají *góji* určenými k likvidaci. Změní se tak jedině jejich vlastní morální status. Možná si získali přízeň šmejdů a hlupáků, ale ti lepší je správně budou pokládat za pošetilé a zlé. Jakou cenu má přízeň zkažených a zbabělých, když se za ni platí přátelstvím čestných a poctivých?

Jak tedy můžeme odlehčit břemeno „Hitlera“ – Hitlera protievropské propagandy? Když vám nabourají auto, nadávka může být příjemným ventilem, ale jediným způsobem nápravy věci je získat nějakou formu odškodnění.

Jaké odškodnění nám může nabídnout Hitler za „Hitlera“ – břemeno? Dnes už mu zbývá jedině poznání. Pokud se tedy od Hitlera můžeme dozvědět něco, co opravdu může pomoci naší rase, přinejmenším by to přispělo ke snížení tíhy břemena „Hitlera.“ Jestliže podle vás skutečně „Hitler“ tíží bílou rasu, vezměte si k ruce Hitlera: přečtěte si *Můj boj*, *Hitlerovy rozhovory u kulatého stolu* atd., abyste zjistili, jestli dokážete objevit nějaké užitečné poznatky.

Najde se jich tam spousta: o rase, dějinách, židovské otázce, politické filozofii, ekonomice, kultuře, náboženství a slepých uličkách buržoazního liberalismu a konzervatismu. *Můj boj* je plný praktických a dodnes platných rad pro radikální politické organizování a propagandu.

Hitler se nemýlil ani v následujícím: „Na jedné straně stojí ti, kteří usilují o blaho abstraktního lidstva a honí se za chimérou univerzálně platné formule, na druhé pak realisté. Nacionální socialismus zajímá jedině osud germánské rasy a usiluje o zajištění blaha Němců. (...) Nacionálně-socialistická doktrína, jak jsem vždy tvrdil, není určena k exportu. Vznikla pro dobro německého národa“ (Dokumenty Hitlera a Bormanna z 21. února 1945). [1] Říká tedy, že jakkoliv univerzální a věčně pravdivé mohou být ideje za nacionálním socialismem, nacistické hnutí – jeho politické platformy, symbolismus a další vnější charakteristiky – bylo plodem určitého času a prostředí. Proto lidé, převlékající se v Americe 21. století do laciných esesmanských uniforem, chápou Hitlerovo učení pouze povrchně. Skutečný následovník Vůdce by vypadal stejně americky jako jablečný koláč.

Můžete si přečíst i pár dobrých knížek o Hitlerovi a válce, abyste nesedli na lep absurdní válečné propagandě typu „Hitler začal 2. světovou válku“ a „Hitler chtěl dobýt celý svět.“ Začněte s knihou Patricka Buchanana *Churchill, Hitler, and “The Unnecessary War”: How Britain Lost Its Empire and the West Lost the World*. Podíval bych se i na dílo A. J. P. Taylora *Příčiny druhé světové války*. A nezapomeňte na strhující a fakty nabitá díla Davida Irvinga *Hitlerova válka a Válečná stezka let 1933–1945*, dostupná v jediném svazku: *Hitlerova válka a válečná stezka let 1933–1945*. Horší badatelé je pravidelně drancují, tak proč nejít přímo ke zdroji? (Rovněž, k ocenění Hitlerova díla v dobách míru, doporučuji knihu Frederica Spottse *Hitler and the Power of Aesthetics*, která je jednou z mých nejoblíbenějších).

Nemyslím, že si pokrok bělošského nacionalismu 21. století žádá rehabilitaci Hitlera a Třetí říše – to zůstává kolosálním úkolem pro historiky a rozptýlením pro politické aktivisty. Ale v situaci, kdy jsme pravidelně konfrontováni s historickými klišé, si musí každý zodpovědný dospělý člověk osvojit základní nezbytné znalosti k jejich vyvrácení. Nemusíme se stát profesory revizionismu, ale měli bychom umět použít alespoň krabičku první pomoci.

Asi tím nejpodvratnějším nakládáním s Adolfem Hitlerem je jednoduše ignorovat veškerou s jeho osobou spojenou nenávist i nekritické uctívání, a namísto toho se k němu postavit objektivně a racionálně – jako ke kterékoliv jiné historické postavě. Budete-li se řídit touto radou, zaručuji vám, že přízrak „Hitlera“ začne pomalu blednout.

Také ale můžete zjistit, že tíha spojená s „Hitlerovými“ omyly není ničím ve srovnání s následky poznání, že Hitler měl pravdu.

Poznámka:

[1] *The Testament of Adolf Hitler: The Hitler-Bormann Documents* s předmluvou L. Craiga Frasera (vydavatel neuveden), str. 57–58. Podle Davida Irvinga mu zesnulý François Genoud řekl, že se jedná o padělky, které sám vytvořil, ale osobně bych vyžadoval další důkazy, než bych toto tvrzení přijal jako pravdivé.

Úvaha Grega Johnsona *The Burden of Hitler*, 2014 vyšla na stránkách Counter Currents Publishing.